

(Kort bemærkning).

Claus Larsen-Jensen (S):

Jeg havde egentlig besluttet mig for, at jeg ikke ville tage ordet igen, men jeg kunne ikke dy mig, for det er jo rigtigt, at SF's ordfører standpunkts-mæssigt flytter sig, men problemet er, at man lander på den samme konklusion.

Jeg vil gerne spørge hr. Villy Søvndal: Hvordan forklarer man danskerne, at man omfortolker et forsvarsforbehold, hvorefter man kan deltage i nøjagtig det samme, som hvis man havde stemt ja til at afskaffe det?

Spørgsmål to: Er hr. Villy Søvndal ikke klar over, at der, selv om vi deltager i fuld skala i forsvarssamarbejdet, jo ingen automatik er i deltagelse i militære operationer eller andre typer aktioner? Man skal i hvert enkelt tilfælde tilslutte sig selv gennem sit eget lands regering og parlament.

Giver det ikke en sikkerhed, så man ikke er tvunget ud i noget, man ikke bryder sig om at være med i? Kunne det ikke være et argument for at sige, at så har man ikke det store problem med til at deltage i fuld skala i forsvarsdimensionen?

(Kort bemærkning).

Jann Sjursen (KRF):

Jeg er meget enig i det, hr. Claus Larsen-Jensen lige har sagt, og jeg synes, det er en vigtig pointe, som også fremgår af vores bemærkninger til vores beslutningsforslag, og som hr. Villy Søvndal i øvrigt også har læst, hvad vi kunne høre af hans ordførertale, nemlig at hvert enkelt medlemsland selvfølgelig selv skal kunne tage stilling til, om man vil deltage i de militære aktioner.

Det mener jeg også taler for, at hr. Villy Søvndals bekymringer ikke er rette og rimelige i forhold til de opgaver, EU i dag kan påtage sig, og som også har været nævnt i vores beslutningsforslag, men dem ønsker hr. Villy Søvndal og SF også at Danmark skal bidrage til gennem EU og som de EU-ledede aktioner.

Derfor må jeg sige, at det, der står tilbage, i virkeligheden er, at SF ikke vil erkende, som vi faktisk har gjort det i Kristeligt Folkeparti – og vi har ellers de samme seriøse debatter, vil jeg vove at påstå, som SF har, om, hvorvidt man skal sige ja eller nej, der er ikke nogen autopilot på hos Kristeligt Folkeparti – hvor vi har erkendt, at den frygt, vi havde i 1992, har vi altså ikke i dag.

Vi vil sige ja til de opgaver, som EU i dag kunne tænkes at påtage sig for FN eller for NATO, og så vil vi frem for alt, da vi i dag altså ikke nærer den samme bekymring, som vi havde i sin tid, ind og påvirke, så vi sikrer, at det bliver holdt på rette spor.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Ja, man må jo ønske SF til lykke med den bevægelse, der er i gang, og jeg synes ikke, vi skal håbe på meget mere i dag end at få den tilkendegivelse fra SF om, at man er interesseret i at få præciseret forsvarsforbeholdet.

Men jeg kunne også godt tænke mig at høre SF, om ikke også man er interesseret i at gå alvorligt i analysearbejde om de retlige indre anliggender. Med de vinde, der blæser over Europa i øjeblikket, må det være i SF's interesse, at der er nogle kræfter i Europa, som arbejder for minimumsstandarder for behandling af mennesker i nød, at der er nogle lande i Europa, som arbejder for, at der kan laves fælles regler for, hvordan man behandler folk, der søger asyl f.eks., så vi ikke bliver en række enkeltstater, der blot konkurrerer på den laveste fællesnævner og skubber forpligtelserne fra det ene land til det andet.

Derfor vil jeg gerne spørge hr. Villy Søvndal: Er SF, lige så vel som man er på forsvarsområdet, interesseret i at få præciseret forbeholdet på de retlige og indre anliggender?

(Kort bemærkning).

Villy Søvndal (SF):

Jeg tror, der er en anden ting – og det er et svar til både hr. Jann Sjursen og hr. Claus Larsen-Jensen – som man er nødt til at være meget opmærksom på. Der er mange ting, vi ikke forudså i 1992. Vi forudså heller ikke Jugoslaviens sammenbrud – jeg gjorde i hvert fald ikke.

Kl. 13.40

Hvis man spørger: Hvad er læren af det sammenbrud i forhold til interessen for militær indsats sammenholdt med interessen for civil indsats? Hvor er det store gabende hul i forhold til Eksjugoslavien? Ja, det er vel villigheden til at følge op på den militære indsats med den civile indsats. Jeg kvitterer for, at Udenrigsministeriet under formandskabet har udført en meget stor opgave netop med at udfylde det hul. Det synes jeg er flot. Men det er vel også derfor, at vi ikke har lyst til at give los for den militære udvikling.